

δασμολογία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. δασμολογία.

Δασμολόγησις, τὸ ὅπ. βλ.

δασμολογικὸς ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασμολόγιον.

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δασμολόγιον ἢ εἰς τὴν δασμολογίαν.

δασμολογικῶς ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασμολογικός.

Κατὰ τὸ δασμολόγιον ἢ ἀπὸ δασμολογικῆς ἀπόψεως.

δασμολόγιο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασμός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-λόγιον.

Ἐπίσημος πῖναξ ἢ κατάλογος εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγράφονται κατὰ κατηγορίας ἢ ἀλφαβητικῶς τὰ ὀνόματα ἐμπορευμάτων καὶ ἐναντι ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ὁ ἐπιβαλλόμενος εἰσαγωγικὸς ἢ ἐξαγωγικὸς δασμός.

δασμολόγος ὁ, λόγ. πολλαχ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. δασμολόγος.

Ὁ ἀσχολούμενος μὲ τοὺς δασμούς, ὁ ἔμπειρος περὶ τὸ δασμολόγιον.

δασμολογῶ λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. δασμολογῶ.

Ἐπιβάλλω δασμόν, προσδιορίζω τὸν καταβλητέον δασμόν.

δασμός ὁ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δασμός.

Φόρος καί, εἰδικώτερον, τὸ τέλος τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ τελωνείου εἰς εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα.

δασο- (I) σύννηθ.

Θέμα τοῦ οὐσ. δάσος.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρῶτου συνθετικοῦ, δηλοῦντος τὸν ἀναφερόμενον ἢ τὸν ἔχοντα σχέσιν κ.τ.δ. μὲ τὸ δάσος, σχηματίζονται α) Οὐσιαστικά, ὡς δασοκόμος, δασονόμος, δασοπόνος, δασοφύλακας κ.τ.τ. β) Ἐπίθετα, ὡς δασόβιος, δασοδίαιτος, δασόφιλος κ.τ.τ.

δασο- (II) πολλαχ. δασεο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. δασύς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. δασεύς.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρῶτου συνθετικοῦ, δηλοῦντος πυκνότητα ἢ συχνότητα, σχηματίζονται σύνθετα ὀνόματα, οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα, ὡς τὰ δασοκέρασμα, δασόλογγος, δασομαντζουράνα, δασομουστακάτος, δασοφύτευτος κ.τ.τ.

δασόβιος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ βίος.

Ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν, ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση, δασοδίαιτος.

δασοδίαιτος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ δίαιτα.

Δασόβιος, τὸ ὅπ. βλ.

δασοεργάτης ὁ, ἐνιαχ. δασουεργάτης Μακεδ. (Βαρβάρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ ἐργάτης.

Ὁ ἀσχολούμενος εἰς χειρωνακτικὰς ἐργασίας ἐντὸς τοῦ δάσους, ὁ ὑλοτόμος ἐνθ' ἀν.: Ἰκεῖνου τοῦ γιγὸ οἱ δασουεργάταις δούλιβαν μὴ τοῦ τσικούρ Μακεδ. (Βαρβάρ.)

δασοέρχομαι ἀμάρτ. δασόρχομαι Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. ἐρχομαι.

Ἔρχομαι συχνά, συχνοέρχομαι.

δασοκαταλύτης ὁ, Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ καταλύτης.

Ὁ καταλύων, ὁ καταστρέφων τὰ δάση: Ποίημ.

Στὸ σίφουνα τὸν κυκλωτό, ποὺ ἀγροδυναμώνει στεκόμενος καὶ ὀρθούμενος σὰ μαρμαροκολόνα καὶ ὑψώνεται μεσουρανής ὁ δασοκαταλύτης.

δασοκέρασμα τό, ἀμάρτ. δασεοκέρασμα Κ. Μαρίν. εἰς Ν. Ἔστ. 3 (1929), 377.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασύς καὶ τοῦ οὐσ. κέρασμα.

Τὸ συχνὸν κέρασμα: Ἀπὸ τὸ δασεοκέρασμα καὶ τὸ πολὺ γλέντι πελαγώνουνε μέσα ἔς τοῦ κεφιοῦ τοὺς τὰ κύματα.

δασοκλήσι τό, Ν. Ἔστ. 20 (1936), 1014.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ ἐκκλησία ἀναλογικῶς πρὸς τὰ ἐρημοκλήσι, ἐξωκλήσι, παρεκκλησία.

Ναῖσκος ἐν μέσῳ δάσους.

δασόκλειστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τοῦ ἐπιθ. κλειστός.

Ἐπὶ τόπων, ὁ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δασῶν.

δασοκομία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασοκόμος.

Κλάδος τῆς δασοπονίας πραγματευόμενος τὴν συντήρησιν καὶ περιποίησιν τῶν δασῶν.

δασοκόμος ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-κόμος. Πβ. νοσοκόμος, τραπεζοκόμος.

Ἵπάλληλος εἰδικευθεὶς εἰς τὴν συντήρησιν καὶ περιποίησιν τῶν δασῶν. Συνών. δασικός 1α.

δασοκρήνη ἡ, Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 65.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ κρήνη.

Κρήνη ἐντὸς δάσους: Δὲν ἐπιατε ποτέ σας νερό ἀπ' τὴ δασοκρήνη ποὺ σιγοκελαηδεῖ μέσα ἔς τὰ πολυτρίχια;

δασολαγκαδιὰ ἡ, Σ. Σκίπ. Τρόπαια, 41.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασύς καὶ τοῦ οὐσ. λαγκαδιά.

Κοιλὰς δασοφύτευτος καὶ πυκνόφυτος: Ποίημ.

Πιάνουν καὶ ἀρμόζουν μελωδίες

ποὺ ἀντιλαλοῦνε οὐράνιες, θεῖες

σὲ κάθε δασολαγκαδιὰ.

δασολαλῶ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. λαλῶ.

Ἐπὶ ὀρνίθων, λαλῶ συχνά: Ἄσμ.
Παίρνει λαλεῖ ὁ πέτεινος, δασολαλοῦν τ' ὀρνίθια.

δασόλογος ὁ, Πελοπν. (Ἀλαγον. Ἀργ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.
Λόγγος πυκνόφυτος, ἔνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.
Σὲ δασόλογγο ἐμπῆκα, | δασοπέρδικα εὐρῆκα,
ἔφαγα τὰ πούπουλά της, | πέταξα τὰ κόκκαλά της
(ἡ ἄμπελος καὶ ἡ σταφυλὴ) Πελοπν. (Ἀργ.)

δασολογία ἡ, λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δασολόγος.
Ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν δασῶν.

δασολογικὸς ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δασολογία.
Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασολογίαν.

δασολόγος ὁ, λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.- λόγος.
Ἐπιστήμων εἰδικὸς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν δασῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν δασοκόμων.

δασομαντζουράνα ἡ, ἐνιαχ. δασοματζουράνα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. μαντζουράνα.
Ἡ πυκνόφυλλος μαντζουράνα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ὁ θυόσμος καὶ ὁ βασιλικὸς κ' ἡ δασοματζουράνα
ἐβγήκαν κ' ἐδικάζοντα δὲ πειὸ μυρίζει κάλλινα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

δασομουστακάτος ἐπίθ. Ἀμοργ. Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ ἐπιθ. μουστακάτος.
Ὁ ἔχων πυκνὸν μύστακα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
— Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο
καὶ τὸ δασομουστακάτο!
Ποῦ πηγαίνει ἴσα κάτω;
— Πάγω νὰ γυρεῦγω χτένια
καὶ μ' ἐφάγανε τὰ γένια
(εἰρων., ἐπὶ σπανοῦ) Ἰων. (Κρήν.)
Βρέ, καλῶς τον δὸν γενᾶτον | γαὶ τὸδ δασομουστακάτον!
Ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ γενιά σου | καὶ ἡ δασομουστακά σου;
Ἀμοργ.

δασομουστακιά ἡ, Ἀμοργ. Σῦρ. δασομουστατῖα
Ἀνδρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασομούστακος.
Ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ ἔχη τις δασὺν μύστακα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἀπὸ ποῦ ἔναι ἡ γενιά σου | τσαὶ ἡ δασομουστατῖά σου;
Ἀνδρ.

δασομούστακος ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δασομούστακος Μακεδ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.
Ὁ ἔχων πυκνὸν μύστακα ἔνθ' ἄν.

δασονομεῖο τό, λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ δασονόμος.

Κατωτάτη δασικὴ ἀρχὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ δασαρχείου.
β) Τὸ οἶκημα ὅπου στεγάζεται τὸ γραφεῖον τοῦ δασονόμου.

δασονομία ἡ, λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δασονόμος.
Διοικήσις ἢ ἀστυνομία τῶν δασῶν.

δασονομικὸς ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δασονόμος.
Ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν δασονόμον ἢ τὴν δασονομίαν. β) Ὡς οὐσ., ὑπάλληλος δασονομείου.

δασονομικῶς ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασονομικός.
Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν δασονομίαν, ἀπὸ δασονομικῆς ἀπόψεως.

δασονόμος ὁ, λόγ. σύννηθ. Θηλ. δασονόμ'σσα Ἡπ. (Κουκούλ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.- νόμος.
Ὑπάλληλος ἀσκῶν διοικητικὰ καὶ ἀστυνομικὰ καθήκοντα εἰς τινὰ περιφέρειαν δασαρχείου σύννηθ. β) Θηλ., ἡ σύζυγος τοῦ δασονόμου Ἡπ. (Κουκούλ.): Ἐρθ' ἡ δασονόμ'σσα καὶ μὴ χάλιβι ἀβγά (χάλιβι = ζητοῦσε) Αὐτὸ τοῦ κέντ'σι ἡ δασονόμ'σσα εἶναι οὐραῖον.

δασοπέρδικα ἡ, Πελοπν. (Ἀλαγον. Ἀργ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ πέρδικα.
Ἡ πέρδιξ τοῦ δάσους ἔνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.
Σὲ δασόλογγο ἐμπῆκα, δασοπέρδικα εὐρῆκα,
ἔφαγα τὰ πούπουλά της, πέταξα τὰ κόκκαλά της
(ἡ ἄμπελος καὶ ἡ σταφυλὴ) Πελοπν. (Ἀργ.)

δασοπερπατῶ ἐνιαχ. δασοπερπατάου Στερελλ. (Παρνασσ.)
Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. περπατῶ.
Βαδίζω ταχέως, διὰ συχνῶν βημάτων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Δασοπερπάτα, λυγερή, καὶ μὴν κοντανεμένης;
μὴ σὲ βαραίνουν τὰ φλονριά, μὴ σὲ βαραίνουν τ' ἄσπρα;
Στερελλ. (Παρνασσ.)

δασοπлагιά ἡ, Ν. Ἑστ. 22 (1937), 1629 — Λεξ. Βλαστ. 371.
Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ πλαγιά.
Δασώδης κλιτὺς ἔνθ' ἄν.: Ἀραιὰ σύγνεφα, σκαρφαλωμένα πέρα - δῶθε 'ς τίς δασοπлагιές Ν. Ἑστ., ἔνθ' ἄν.

δασοπλέκω ἐνιαχ. Μετοχ. δασονπλεμένους Θράκ. (Αἶν.)
Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. πλέκω.
Πλέκω πυκνῶς, ἰδίως ἐπὶ τῆς κόμης ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
— Σμυρνιά μου, τὰ μαλλάκια σου πειὸς τὰ ἄ' ἡ δασονπλεμένα
— Τὸ Μπασκιωτάξ' μὴ τὰ πλεξε 'ς τῆς Κερασῖας τὸ ρέμα
(Μπασκιωτάξ' = ὁ κάτοικος τοῦ Μπάσκιοῦ) Αἶν.

